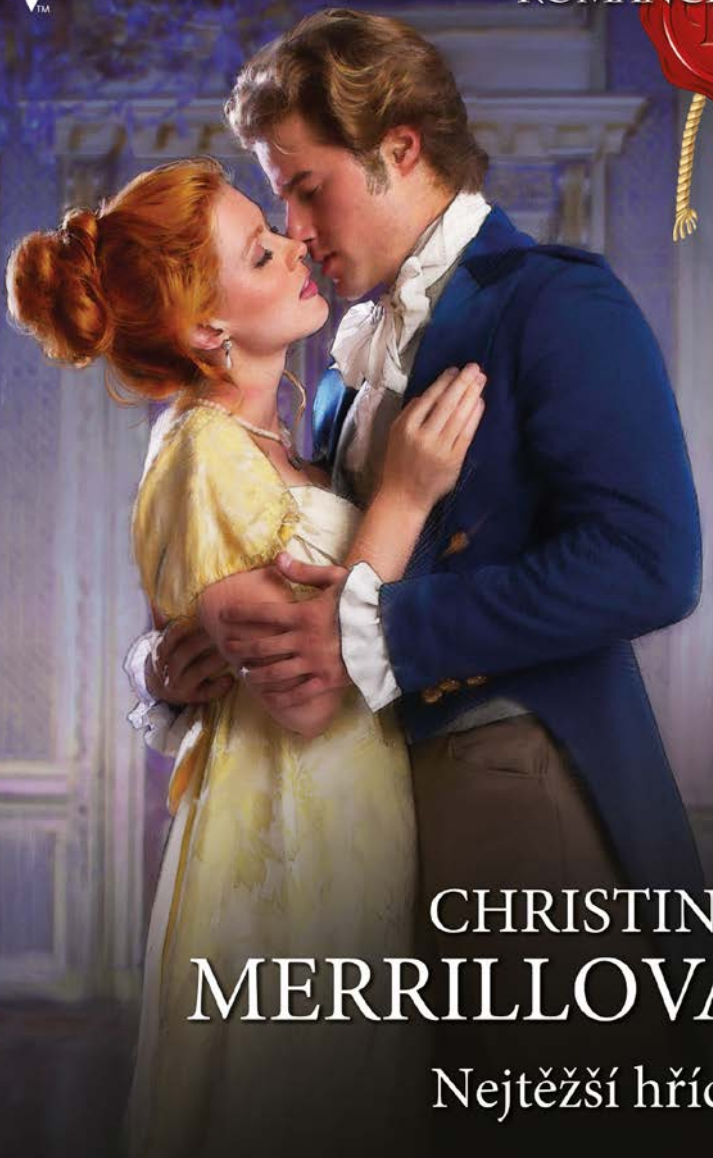

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

CHRISTINE
MERRILLOVÁ

Nejtěžší hřích

CHRISTINE MERRILLOVÁ

NEJTĚŽŠÍ HŘÍCH

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

dubnové příběhy jsou tu a já věřím, že Vás potěší. Jak v romanci Nejtěžší hřích, tak i v povídce s názvem Noc, kdy potkala vévodu musejí hrdinové čelit intrikám, řešit záhady a vypořádávat se se skandály. Ale co by to bylo za romantický příběh, kdyby nakonec pravá láska nezvítězila a naši hrdinové všemu a všem navzdory nespočinuli v náručí toho pravého.

Přeju Vám ničím nerušenou četbu a hodně pěkných čtenářských zážitků.

S láskou

Váš Harlequin

Christine Merrillová

NEJTĚŽŠÍ HŘÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greatest of Sins

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřtlová

© 2013 by Christine Merrill

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Nejtěžší hřích: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2272-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2273-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2274-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Sam přijede domů!

Těch několik prostých slov mělo na Evelyn Thorneovou nečekaný účinek: položila si ruku na srdce a cítila, jak jí splašeně buší, jen když na Sama pomyslí. Doba, kdy toužebně očekávala jeho návrat, jí připadala téměř nekonečná. Bezmála celých šest let. Odjel do Edinburghu, když ještě chodila do školy, a od té chvíle snila o dni, kdy se vrátí.

Evelyn si byla jistá, že až Sam vystuduje, přijde si pro ni. Jednoho dne uslyší dupot jeho lehkých kroků, jak nedočkavě poběží po prkenné podlaze vstupní haly. Halasně pozdraví majordoma Jenkse a vesele se zeptá, jak se daří otci. Z pracovny nad schodištěm se ozve volání na přivítanou, protože otec bude určitě stejně jako Evelyn zvědavý, jak si jeho chráněnc ve světě vedl.

Až si odbudou přivítání, všechno se vrátí do starých kolejí. Budou společně sedat v salonu a na zahradě. Evelyn byla odhodlaná Sama přimět, aby ji doprovázel na plesy a večírky, které pro ni přestanou být takovým utrpením, když si tam bude moct se Samem povídat, tančit s ním a chránit ho před vdavekchtivými dívkami.

Koncem sezóny se s nimi Sam vrátí na venkov. Tam se spolu budou procházet sadem, občas zaběhnou pěšinkou ke známému rybníčku, lehnou si na donesené koberečky a budou pozorovat ptáky a zvířata a pochutnají si na pikniku z košíku. Jídlo Evelyn připraví vlastnoručně, protože kuchařka by nemusela pro muže, který není „pravý Thorne“ vybrat ty nejlepší kousky.

Ozvalo se lehké odkašlání. „Lady Evelyn, neměla byste větší pohodlí v ranním salonku? V hale je chladno. Kdyby snad přišla návštěva...“ ozvala se paní Abbotová za jejími zády, jako by Evelyn četla myšlenky.

„Lépe by se hodilo, abych ji přivítala tam?“ dokončila za ni Evelyn s povzdechem.

„Kdyby snad přišla Jeho Výsost...“

„Jeho Výsost nečekám a vy to dobře víte, paní Abbotová.“

Hospodyně si nesouhlasně odfrkla.

Evelyn potlačila svou dívčí rozdychtěnost a obrátila se k ní. Ve svých pouhých jednadvaceti letech byla paní domu a vyžadovala od služebnictva poslušnost. „Nechci od vás ani od nikoho jiného z personálu slyšet žádné námitky. Doktor Hastings je právě tak členem rodiny jako já. Možná ještě víc. Otec si ho vzal z nalezince celé tři roky před tím, než jsem se já narodila. Patří k téhle domácnosti, kam až moje paměť sahá, a je to můj jediný bratr.“

Pravda ovšem byla taková, že od dob, kdy Sama považovala za svého bratra, už uběhla hezká řádka let. Evelyn se bezděčně dotkla svých rtů.

Paní Abbotové její gesto neuniklo a podezíravě přimhouřila oči.

Evelyn na chvíli zvažovala, že se diplomaticky

stáhne do přijímacího pokoje. Její chování by tak pro služebnictvo bylo méně průhledné. Ale jaký vzkaz by tím vyslala k Samovi, kdyby ho přivítala jako obyčejného hosta?

Sklonila hlavu, jako by si uvědomovala moudrost slov paní Abbotové. „Máte pravdu. Je tady průvan. Když mi přinesete šál, udělá mi to dobře,“ požádala ji. A nebudu přecházet u okna, protože na lavičce pod schody to bude mnohem pohodlnější. Bylo od tamtud krásně vidět na vstupní dveře, avšak příchozí by si Evelyn hned nevšiml. Mohla se nečekaně zjevit a příjemně ho překvapit.

Cestou kolem velkého zrcadla v hale se prohlédla od hlavy k patě, upravila si vlasy a šaty a načechrala kanýry na náprsnice. Napadlo ji, jestli bude Samovi připadat hezká, když už je dospělá. Vévoda ze St Aldriku ji prohlásil za nejkrásnější dívku sezóny a ryzí diamant. Vévoda však komplimenty nikdy nešetřil, takže Evelyn nevěděla, zda ho může brát vážně. Měl už takové způsoby, že si neodpustil říkat podobné věci, sotva ji spatřil.

Ocitnout se v téže situaci Sam, rozhodně by ji nezahrnoval falešnými lichotkami. Možná by uznal, že je přitažlivá. Kdyby se dožadovala něčeho víc a chtěla slyšet, že je krásná, obvinil by ji z marnivosti a vyjmenoval by jí několik dívek, které mu připadají hezčí.

Potom by se to snažil vyžehlit prohlášením, že pro neurozeného, obyčejného muže je hezká až dost, přímo nebeské zjevení. Nato by jí věnoval spiklenecký úsměv na důkaz vzájemného porozumění, a všichni ostatní nápadníci by rázem pozbyli lesku.

Sam ale k podobnému proslovu neměl příležitost, protože na její první sezónu nepřišel. Rovnou

z univerzity odešel k námořnictvu. Od té doby uplynulo několik roků. Evelyn nikdy nepřestala pečlivě pročitat noviny a hledat zprávy o jeho lodi a také dbala na to, aby se z ní stala žena, jakou by si třeba přál doma nalézt, až se vrátí. Odškrtovala dny v kalendáři a v prosinci si pokaždé namlouvala, že se v příštím roce konečně dočká. Sam přijede domů a ona na něj bude připravená.

Jenomže jediný kontakt se Samem představoval strohý dopis, v němž otci sděloval své rozhodnutí přijmout místo na lodi jménem *Matilda*.

Evelyn od svého odjezdu nenapsal ani řádku. O jeho jmenování lodním lékařem se dokonce dozvěděla, až když už byl dávno na moři. Nenaskytla se jí jediná příležitost přemluvit ho, aby si zvolil bezpečnější uplatnění. Byla postavena před hotovou věc.

Již tři roky byla Evelyn ve věku, kdy se mohla vdát, a stále otálela. Nepřipadalo v úvahu, aby si vybrala ženicha, dokud znovu neuvidí Sama. Lidé v jejím okolí se podívovali, že ještě žádnou nabídku k sňatku nepřijala. Kdyby odmítla i St Aldrika, dozajista by zcela vypadla ze hry. Všichni by si mysleli, že je zbytečně vybíravá a nikdo pro ni není dost dobrý. Což byla svým způsobem pravda, až na jednoho, samozřejmě.

Náhle se ozvalo rázné zaklepaní na dveře, až sebou Evelyn na židli trhla. Nebyl to zvuk, jaký čekala, ačkoli si nebyla zcela jistá, jak moc se dá povaha člověka vyjádřit pomocí klepadla. Stejně ji to ale znepokojilo.

Místo aby se rozeběhla mu otevřít, stáhla se ještě hlouběji do své skrýše pod schodištěm. Byla to od ní zbabělost. Jenomže nepozorována ho mohla zahlédnout, aniž by tušil, že se na něj dívá, a nechat si tu

chvilku pro sebe. Nemusela se ovládat před služebnictvem a tvářit se korektně. Mohla se na Samovi popásat očima a myslet na věci, které neměly nic společného s procházkami zahradou a pikniky u potoka.

Ke dveřím přistoupil lokaj Jenks a otevřel. Svou vysokou a rozložitou postavou zakrýval muže stojícího na schodech, který se pevným hlasem dožadoval vstupu. Pronesl svá slova se zdvořilou vlídností, avšak v jeho tónu nebylo ani stopy po rozpustilé nedočkavosti, jakou Evelyn očekávala. Uvědomila si, že z chlapce, kterého si pamatovala, se během uplynulých let stal muž. Pochopitelně to pořád byl Sam. Ale změnil se stejně jako ona.

Člověk, který se konečně objevil ve dveřích, byl zvláštní kombinací čehosi nového i důvěrně známého. Kráčel rázně a vzpřímeně jako voják, avšak nebyl zmrzačený ani zjizvený jako tolik jiných důstojníků, kteří se objevovali ve společnosti po návratu z války. Vždyť také sloužil stranou bitevní vřavy, v podpalubí, kde ošetřoval raněné.

Ještě stále se dalo říct, že je blondatý, třebaže mu narezlý odstín některých pramínek vlasů ztmavil téměř až dohněda. Chlapecká jemnost rysů jeho tváře se vytratila, hladce oholená brada a ostře řezaná čelist působily rázným a rozhodným dojmem. Zato Samovy modré oči si podržely svůj pronikavě zvědavý výraz a jiskru.

Rozhlédl se halou, aby zjistil, v čem je stejná a v čem se změnila, podobně jako Evelyn hodnotila jeho. Potom krátce přikývl a zeptal se, zda je doma otec a zda přijímá návštěvy.

Chlapec, kterého si Evelyn pamatovala, byl jako sluníčko, na tváři mu pohrával věčný úsměv a vždy byl připravený přispěchat na pomoc nebo utěšit.

Avšak muž, který před ní nyní stál v tmavomodrém kabátě, se tvářil vážně. Dalo by se říct až ponuře. Evelyn usoudila, že si to žádá jeho profese. Nikdo nebyl zvědavý na lékaře, který sděluje špatné zprávy s rozesmátou tváří. Bylo za tím však něco víc. Třebaže jeho oči prozrazovaly schopnost soucítit s lidmi, bylo v nich také cosi pochmurného, jako by trpěl spolu s trpícími.

Evelyn by se ho ráda zeptala, jestli byl jeho život u námořnictva opravdu tak zlý, jak si jej představovala. Trápilo ho, když viděl tolik zmrzačených těl, která nedokázal zpravit do původní podoby? Bylo uspokojení z vítězství nad smrtí dostatečné, aby zastínilo brutalitu války? Opravdu ho to tolik změnilo? Nebo v něm snad zůstalo alespoň něco z chlapce, který ji kdysi opustil?

Když byl teď Sam zpátky doma, toužila se ho vyptat na spoustu věcí. Kde všude byl? Co tam dělal? Ze všech nejdůležitější však byla otázka, proč ji opustil. Když odrostli dětským hrám, myslívala si, že jejich vztah přirozeně přeroste v cosi mnohem hlubšího.

Jenks vedl Sama vzhůru po schodech, a když míjeli Evelyn v její skrýši, uvědomila si, jak moc je Sam jiný než St Aldric, který jako by se neustále usmíval. Vévoda sice měl spoustu povinností a velkou odpovědnost, ale jeho tvář nebyla tak poznamenaná starostmi jako Samova. Přijímal překážky s optimismem. Měl ale na to plné právo. Jen výjimečně nedosáhl svých cílů.

Evelyn měla pocit, že vzhledově jsou si ti dva v mnohém podobní. Oba byli světlololí a modroolí. St Aldric však byl vyšší a také hezčí. Ostatně i v mnoha dalších věcech měl nad Samem navrch. Byl

vlivnější, měl víc peněz, vyšší společenské postavení a titul.

A přece to nebyl Sam. Evelyn si povzdychla. Snažila se být rozumná, cítila však, že svému srdci nedokáže poručit, aby se řídilo zdravým rozumem. Jeho volba byla jednoznačná. Kdyby přijala nabídku k sňatku, k níž se již zjevně schylovalo, mohla by být se St Aldrikem docela šťastná, ale nikdy by ho nemilovala.

Nevěděla však, co si má počít, když o ni ten, jehož miluje nade všechno na světě, nejeví zájem.

Také teď šel rovnou k otci, aniž se zeptal na lady Evelyn. Patrně mu bylo jedno, co s ní je. Samuel Hastings se jí během své nepřítomnosti jedinkrát neozval, jako by mlčením dával najevo, že na ni nevzpomíná tak, jako ona vzpomínala na něho. Možná ji stále považoval za kamarádku z dětství a neviděl v ní ženu na vdávání, která si k němu třeba vytvořila nějaký vztah.

Cožpak si nepamatoval, jak se políbili? Když se to stalo, měla Evelyn ve svých citech jasno.

Sam však zjevně ne. Záhy pak ochladl a začal být odtažitý. Evelyn nevěřila, že patří k mladíkům, kteří dívce uloupí polibek, jen aby si dokázali, že to svedou. Trápilo ji, zda ho něčím neodradila. Možná byla příliš povolná. Nebo neprojevila dostatečné nadšení. Sam však nemohl čekat, že Evelyn bude vědět, jak se má chovat. Byl to přece její první polibek.

A všechno se jím mezi nimi změnilo. Samovi přes noc zmizel z tváře úsměv. A krátce nato odešel a nedával o sobě vědět.

Možná si ten polibek špatně vyložila, ale stejně by čekala, že jí Sam napíše alespoň pár řádek na rozloučenou. Nebo mohl odpovědět aspoň na jediný

z dopisů, které mu poctivě posílala každý týden. Bylo možné, že je nedostal. Při jedné z jeho krátkých návštěv, kdy se přijel ze školy podívat domů, se ho na ty dopisy zeptala. Tehdy jen přikývl a se zamrzlým úsměvem přiznal, že je četl.

Slůvkem však se nezmínil, zda mu její psaní přináší úlevu nebo radost.

To teď ovšem bylo vedlejší. Když se dívka podaří získat pozornost vévody, který je nejen vlivný a bohatý, ale také hezký, zdvořilý a okouzlující, neměla by fňukat, že jí dal košem neurozený doktor.

Evelyn si znovu povzdychla. Stejně poslední dobou nedokázala na Sama přestat myslet. I kdyby ji nemiloval, byl to její kamarád. Nejmilejší a nejbližší společník. Chtěla znát jeho názor na St Aldrika: na něho samého i na její rozhodnutí. Kdyby s ním z nějakého důvodu nesouhlasil...

Žádný takový důvod samozřejmě neexistoval. Nedalo se čekat, že Sam na poslední chvíli požádá Evelyn o ruku a vyřeší za ni její dilema. Navíc musela sama uznat, že by ji mohl potkat mnohem horší osud než se stát Jejím Výsostí, vévodkyní ze St Aldriku.

Ale když už ji nechce, mohl by doktor Samuel Hastings Evelyn alespoň pográtulovat. Potom by se snad dokázala pohnout dál.

„Lodní felčar,“ prohlásil lord Thorne nesouhlasně. „Myslel jsem, že tuhle práci zastane každý tesař. Lékař s univerzitním vzděláním by snad mohl udělat lepší kariéru.“

Sam Hastings čelil temnému pohledu svého dobrodince po vojensku vzpřímený jako svíčka a s výrazem bez emocí. Pamatoval časy, kdy se jeho činy u tohoto muže setkávaly jen s nadšeným souhlasem. Sam

na oplátku dělal, co mohl, aby ho potěšil, a upřímně se bál, aby mu nepřinesl zklamání. Zdálo se však, že jeho upřímná snaha splnit Thorneovy poslední instrukce a „někam to dotáhnout“ se minula účinkem. Narážel u něj jen na námitky a pochybnosti.

Budiž. Jeho potřeba dokázat, že za něco stojí, pomínula ve stejné době, kdy ochladla Thorneova náklonnost k němu. „Právě naopak, pane,“ namítl nyní. „Na většině lodí jsou nuceni vzít zavděk kýmkoli, kdo je ochotný se této práce ujmout, protože kvalifikovaných lékařů je nedostatek. Často tedy ošetřování svěří tesařovu tovaryši, nikdo však nechce být jeho prvním pacientem. Kapitán i posádka naší lodi určitě moji pomoc ocenili. Zachránil jsem víc končetin, než kolik jsem jich musel uříznout. Získal jsem zkušenost s mnoha nemocemi, na které bych na souši nikdy nenarazil. Některé tropické horečky bylo opravdu náročné zvládnout. Čas, kdy se nebojovalo, jsem věnoval studiu. Při běžném provozu má člověk na lodi hodně příležitostí se vzdělávat.“

„Chm.“ Rozladěnost Samova poručníka přešla v rezignaci, když byl postaven před takto rozumné argumenty. „Pokud jsi nedokázal najít jiný způsob jak získat dostatečnou praxi, budeme se s tím nejspíš muset spokojit,“ zabručel.

„A také jsem se na moři dostal hodně daleko,“ dodal Sam poněkud významným tónem. „Když jsme se na posledy loučili, nabádal jste mě, abych hodně cestoval.“

„To je pravda,“ připustil Thorne obezřetně. Většího uznání se od něj Sam nejspíš dočkat nemohl. „A nechystáš svatbu? To mi také přišlo jako dobré řešení.“

„Zatím ne, pane. Ve společnosti samých mužů jsem neměl mnoho příležitostí hledat si ženu. V bance

mám ale uloženou slušnou částku a hodlám si otevřít vlastní praxi.“

„V Londýně?“ otázal se Thorne zamračeně.

„Na severu,“ ujistil ho Sam. „Rozhodně dokážu uživit manželku i rodinu. Určitě se najde nějaká žena, která nebude proti...“ Nechal větu nedokončenou, protože se mu nechtělo přímo lhát. Ať si Thorne myslí, co chce. Sam ale rozhodně žádný sňatek ani děti ve své budoucnosti neplánoval.

„Evelyn je samozřejmě jen krůček od skvělé partie,“ prohlásil Thorne, jako by se mu ulevilo, že může změnit téma. Usmál se, očividně pyšný na svou jedinou dceru.

„To jsem vyrozuměl již z vašich dopisů,“ přikývl Sam. „Má se provdat za nějakého vévodu?“

Thorne teď přímo zářil uspokojením. „St Aldric je navzdory svému postavení ohromně velkodušný džentlmen. Vyzařuje dobrou náladu a je tak velkorysý, že mu přátelé přezdírají Světec.“

Sam si pomyslel, že Evelyn si nikoho menšího než světce ani nezaslouží. Umínil si, že se od ní raději bude držet, co nejdál to půjde. Ostatně jak se ukázalo, jeho vlastní povaha už snad ani nemohla být větším opakem svatosti.

„To tedy Evelyn potkalo velké štěstí, že našla takového manžela,“ prohlásil zdvořile.

„Škoda že se nemůžeš zdržet a setkat se s ním. Má přijít dnes odpoledne,“ pronesl Thorne odměřeně a Sam měl pocit, jako by mu zabouchl dveře před nosem. Být „jako člen rodiny“ bylo něco jiného než skutečné příbuzenství. Jakmile dospěl a našel si profesi, Thorne už vůči němu necítil žádnou odpovědnost.

„To je opravdu škoda. Ale samozřejmě se zdržet nemůžu,“ souhlasil Sam. Bylo to tak lepší. Vůbec

netoužil poznat Světce, který si má vzít jeho Evelyn, ani zůstat pod Thorneovou střechou byť jen o chvíli déle, než je nezbytně nutné. „Vyřídte, prosím, lady Evelyn mé pozdravy.“ Sam neopomněl použít její titul, aby se vyhnul jakékoli důvěrnosti.

„Jistě, vyřídím,“ přislíbil její otec. „A teď už tě nebudu zdržovat.“

„Ovšem.“ Samovi se podařilo vyloudit na rtech úsměv, jako by od počátku mínil vykonat pouze takto krátkou návštěvu a jeho odchod nijak nesouvisel s tím, jak rychle ho Thorne vyprovodil.

„Jenom jsem vám chtěl poděkovat, pane, a zopakovat, jak moc mi vaše podpora změnila život. Nepřipadalo mi vhodné poslat vám pouze dopis.“ Sam se muži, který se prohlašoval za jeho dobrodince, prkenně uklonil.

Thorne vstal od stolu a s úsměvem jako za starých časů poklepal Samovi na rameno. Skutečnost, že ho k uzalnému gestu přiměl až Samův odchod, byla jen dalším důkazem, jak se všechno změnilo. „Jsem upřímně dojat, chlapče. A rád vidím, že se ti daří. Uvidíme se ještě, dokud budeš v Londýně? Třeba na svatbě?“ Až Sam nebude moct napáchat žádnou škodu.

„Nevím. Zatím ještě nemám určité plány.“ Sam věděl, že pokud se mu podaří najít loď, na níž by uvítali jeho služby, s odlivem bude pryč. A pokud ne, hodlal se poohlédnout po zapadlém místě někde ve Skotsku nebo v Irsku, kde potřebují doktora.

„Samozřejmě budeš vítán. Bude hodně co oslavovat. Evelynka už není žádná malá holčička. St Aldric ji žádal o ruku hned na začátku sezóny, ona mu však ještě nedala odpověď. Říkal jsem jí, že není dobré zahrávat si s city vévody. Ale má svoji hlavu.“ Thorne se nepřestával usmívat, jako by i Evelynina

neposlušnost pro něj byla pokladem, což ovšem také doopravdy byla.

Hrozilo, že pokud i nadále všichni kolem ní budou plnit každý její rozmar, stane se z ní svéhlavá panička. Potřebovala vedle sebe silného partnera, jinak se dalo čekat, že úplně zdivočí. Sam si říkal, že on by například nikdy... Raději tu myšlenku pustil z hlavy.

„Evelyn jistě časem přijde k rozumu, pane,“ řekl nahlas. Doufal, že při troše štěstí už toho nebude svědkem. Pokud se Evelyn ještě nerozhodla, byla by katastrofa potloukat se kolem a riskovat, že jí svou přítomností poplete hlavu.

Cestou ke dveřím pracovny sehráli Sam s Thorem scénku přátelského loučení, tím to ale končilo. Jednali bez emocí, jako dva cizí lidé. Svého času Sam toužil po hlubším, láskyplném poutu s tímto mužem. Když teď však věděl, jak se věci mezi nimi mají, málem litoval, že Thornea kdy potkal. Následovalo pár prázdných slibů, že zůstanou v kontaktu, a bylo po audienci. Než se Sam nadál, stál na chodbě za zavřenými dveřmi pracovny a nezbylo mu než zase sejít dolů po hlavním schodišti domu, který kdysi považoval za svůj domov.

Stačilo ujít pár kroků, které ho dělily od hlavního vchodu, aby se ocitl venku a navždy zmizel. Bylo však málo pravděpodobné, že se mu podaří hladce proklouznout, protože když předtím stoupal po schodech do Thorneovy pracovny, tušil, že na něj Evelyn někde hodně blízko čeká.

Když procházel halou, dával si velký pozor, aby se nepodíval směrem, kde se určitě schovávala. Nechtěl ji vidět. Loučení by pro něj bylo o to těžší.

Zpočátku však, když se blížil k domu, měla část jeho já strach, že ho Evelyn nepřijde přivítat. Tenhle naivní

hlupáček v něm toužil prohledat každyčkový kout, aby ji našel, vztahovat po ní ruce a volat ji jménem. Byl natolik pošetilý, aby trpěl, když se jí nedočká, nebo zjistí, že odešla do domu a do náruče jiného muže. Člověk však nemohl vrátit minulost, zvlášt' pokud se ukázalo, že dávné štěstí stálo na lhostejnosti a iluzích.

Když Sam po svém příchodu zaklepal a dveře se otevřely, nikde Evelyn neviděl. Svářil se v něm strach s úlevou, bál se na ni zeptat. Potom však, když míjel její skryš, ucítil její parfém.

Přesněji řečeno cítil v ovzduší haly svěží ženskou vůni, která zesílila, když se přiblížil k výklenku v zákrutu schodiště. Nemohl vědět jistě, že je to ona. Dívka, kterou zde před lety zanechal, voněla citronovým mýdlem a jemňounkou levandulovou toaletní vodou. Tenhle nový parfém vyvolával představu Indie, byl tajemný, výrazný a rafinovaný.

Sam věděl, že se měl jednoduše otočit a odhalit ji. Určitě by ji přistihl schovanou u paty schodiště, jak to dělávala, když byli ještě děti. Mohl předstírat, že je všechno v pořádku, a nenuceně se s ní přivítat, jak by se dalo čekat od starého kamaráda. Mohli si vyměnit pár zdvořilostí. Potom by jí popřál hodně štěstí a po pár slovech by se zase rozloučili.

Jenomže ta vůně na něj zapůsobila přímo opojně a Sam by musel zapojit veškerý svůj rozum na to, aby dal dohromady aspoň dvě tři věty na uvítanou. Neměl však jistotu, že se dokáže ovládnout, a v takovém případě by za svá slova neručil. Proto se rozhodl zbaběle předstírat, že o její přítomnosti neví. Doufal, že během hodinky, kterou stráví v rozhovoru s Thornem, Evelyn čekání omrzí a vrátí se do ranního salonku nebo někam jinam, kde je zvyklá trávit dny.

Nedovedl si představit svou Evelyn, jak sedí jako

dáma na divanu nebo u psacího stolku, připravená přivítat ho s chladnou grácií a zapříst s ním rozhovor o ničem. Uběhlo příliš mnoho let, kdy si v paměti vybavoval, jaká byla, a toužil, aby se nikdy nezměnila. Stále ji měl před očima, jak běhá po zahradě, leze po stromech a vysedává na nejnižších větvích, na které ji vysadil, když nebyl nablízku nikdo, kdo by je napomenul.

S tímhle chováním už však byl dozajista konec, Evelyn ho určitě vyměnila za jiné, tak jako svou toaletní vodu, a dospěla. Měla se stát vévodkyní. Dívka, kterou si pamatoval, byla pryč a nahradila ji koketa znuděná životem mezi smetánkou, která měla tu drzost, že nechávala vévodu v nejistotě. Sama napadlo, že kdyby se s touto cizí bytostí setkal, možná by se od ní konečně dokázal osvobodit a najít klid.

Avšak ve chvíli, kdy položil nohu na poslední schod, vyrazila Evelyn ze své skrýše a vrhla se na něho, přitiskla se k němu celým tělem, popadla ho kolem krku a zvolala: „Mám tě!“ Políbila ho střídavě na obě tváře, přičemž polibky to byly sesterské, avšak vroucí.

Sam ztuhl, tělo i mozek mu vypověděly službu. Po delší přípravě by svou reakci na její blízkost dokázal ovládnout. Ale tento náhlý fyzický kontakt na něj byl zkrátka příliš. Pozvedl ruce, aby Evelyn objal, ale nakonec je nechal bezradně pokrčené v loktech. Báł se jí dotknout, nedokázal na její přivítání upřímně zareagovat.

„Evelyn,“ vypravil ze sebe nakonec stejně upjatě, jako byl upjatý jeho postoj. „To ses za těch šest let nenaučila slušnému chování?“

„Ani trochu, Same,“ zasmála se Evelyn. „Snad sis nemyslel, že mi tak snadno unikneš?“

„To samozřejmě ne,“ povzdychl si Sam. Ve skutečnosti zkoušel utéct málem až na konec světa, a nebylo

mu to nic platné. Co teď měl dělat? „Privítal bych se s tebou, jak se sluší a patří, kdybys mi k tomu dala příležitost,“ zalhal. Vzal ji za ruce, vyprostil se z jejího objetí a o krok ustoupil.

Evelyn se na něj přísně zamračila, čímž se bezpochyby snažila napodobit jeho vlastní výraz. Potom se znovu zasmála. „Zkrátka se musíme vždycky chovat, jak se sluší a patří, vidíte, doktore Hastingsi?“ dobírala si Sama.

Sam od ní ustoupil ještě o krok ve snaze vyhnout se dalšímu objetí, které dozajista hrozilo, a vzal Evelyn za ruce, aby se k němu snad znovu dychtivě nepřitiskla celým tělem. „Už nejsme děti, Evelyn,“ napomenul ji.

„To bych řekla.“ Evelyn na Sama vrhla významný pohled svědčící o tom, že dobře ví, jaká žádoucí žena se z ní stala. „Mám za sebou tři sezóny.“

„A bezpochyby sis omotala kolem prstu polovinu mužského obyvatelstva Londýna,“ zažertoval Sam. Hezká na to byla dost. Vlasy měla rovné a lesklé jako leštěné zlato, oči jako pomněnky a při pohledu na její rty se mu sbíhaly sliny, jakou měl chuť je zlíbat. Kdyby využil příležitosti a objal ji, když ho líbala, mohl se také blíže seznámit s jejími tělesnými proporcemi.

Při tom pomyšlení se mu div nepodlamovala kolena.

Evelyn pokrčila rameny, jako by jí bylo jedno, co si myslí jiní muži, a věnovala Samovi pohled zpod sklopených řas, z něhož se dalo vyčíst, že ji zajímá jen on. „A jak zní vaše diagnóza, doktore, když jste měl nyní příležitost mě prohlédnout?“

„Vypadáte dobře,“ vypravil ze sebe Sam a proklínal nevýstižnost svých slov.

Evelyn vzdorně našpulila rty a ze svůdkyně byla

rázem zase jeho stará kamarádka. Zamávala rukama, jako by ho zvala ke hře. „Jestli z vás víc než tohle nedostanu, pane, je to velké zklamání. Od jiných jsem slyšela, že jsem nejhezčí dívka sezóny.“

„A proto vás taky požádal o ruku St Aldric,“ poznamenal Sam, čímž oběma připomněl, jak moc se změnilo.

Evelyn se zamračila, ale ruce mu nepustila. „Já zatím jeho nabídku nepřijala.“

„Právě jsem se to dozvěděl od tvého otce, Evelyn. Prý toho chudáka napínáš na skřipec. To od tebe vůbec není hezké.“

„Od otce vůbec není hezké, že na mě v téhle záležitosti tak naléhá,“ odbočila Evelyn poněkud od tématu. „A od tebe je krajně nevědecké dělat závěry na základě tak chatrných informací.“ Opět se usmála. „Ráda bych slyšela, co si o mých vdavkách myslíš, až spolu nějaký čas pobudeme.“

„Za svým závěrem si stojím,“ prohlásil Sam. Zněl jako nějaký nabubřelý osel, který se raději drží mylné diagnózy, než by přiznal chybu. „Podle tvého otce je St Aldric dobrý člověk a já nemám důvod o tom pochybovat.“

Evelyn na něj vrhla zamračený, poněkud nečitelný pohled a pak se usmála. „Je hezké, jak se s otcem shodnete v otázce mého štěstí. Když můj snatek bereš s takovou samozřejmostí, zdá se, žeš přijel připravený...“

Samovi bylo jasné, že se chytil do jakési léčky. Byl to jen další důkaz, že Evelyn už není děcko, jaké znával, neschopné udržet tajemství. Měl před sebou ženu, kterou očividně čímsi pohněval, avšak nebyla ochotná mu sdělit, co řekl špatného a jak by to měl napravit. „Připravený?“ zeptal se opatrně.

„Připravený oslavit mé blížící se zasnoubení,“

dokončila Evelyn a povzdechla si, jako by mu chtěla dát najevo, že je beznadějný případ. „Takže čekám, že mi při té příležitosti dáš něco na památku.“

„Nějaký dárek?“ Díky její opovážlivosti se na chvíli přestal ovládat a upřímně se zasmál.

„Dárek pro mě,“ prohlásila Evelyn neústupně. „Mám ti snad prohledat kapsy, abych ho našla?“

Sam si představil, jak mu Evelyn přejíždí dlaněmi po těle, a zatočila se mu hlava. „To ne!“ vyhrkl. „Samozřejmě pro tebe něco mám.“

Nepřinesl nic. Kdysi pro ni na Malorce koupil zlatý řetízek, ale neodvážil se ho poslat. Rok nosil šperk v kapse, až ho nakonec hodil do vody v jednom zálivu.

„Čekám...“ trápila ho Evelyn.

Sam rychle zalovil v kapse a vytáhl první věc, která mu padla do ruky. Byla to vykládaná dřevěná krabička, v níž byl uložený malý mosazný dalekohled. „Tady máš. Nosil jsem ho u sebe skoro pořád. Na moři se člověk bez dalekohledu neobejde. Myslel jsem si, že by se ti na venkově mohl hodit. Při pozorování ptáků.“

Každá jiná londýnská slečinka by mu takový dárek hodila na hlavu. Ne tak jeho Evelyn. Když krabičku otevřela, tvář se jí rozzářila, jako by jí předal klenotnici plnou diamantů. Hbitými prsty dalekohled roztáhla a přiložila si ho k oku. „To je nádhera, Same,“ vydechla. Dotáhla ho k nejbližšímu oknu a zadívala se do dálky. Na tváři měla tentýž nadšený výraz, jaký si u ní pamatoval z dětství. Až ho zabořilo u srdce.

„Vezmu si dalekohled na venkov,“ radovala se Evelyn. „Ale také do Hyde Parku a do opery.“

„Jestli potřebuješ dalekohled do města,“ zasmál se Sam, „koupím ti divadelní kukátko. S tímhle u oka budeš vypadat jako korzár.“

„Co je mi po tom, jak budu vypadat?“ odfrkla si Evelyn. „Uvidím na jeviště nejlíp ze všech. A taky budu moct špehovat lidi v obecnstvu,“ usmála se prohnane. „Vždyť to je ten pravý důvod, proč všichni chodíme do divadla. Nic v Londýně mi neunikne. Druhý den se s děvčaty podělím o klepy a ukážu jim svůj teleskop. Do týdne ho bude mít každá chytrá holka ve městě.“

„Ty jsi ale šibalka.“ Sam bez přemýšlení zvedl ruku a zatahal ji za jednu zlatavou kadeř. Evelyn se za všechna ta léta vůbec nezměnila. Byla svěží, zívává a plná života.

„Pojďme se na něco podívat,“ vyzvala Sama, vzala ho za ruku a táhla ho zpátky do domu a ke dveřím vedoucím do zahrady, která bývala jejich útočištěm.

A Sam byl rázem ztracený.

DRUHÁ KAPITOLA

Sam litoval, že se nechal přemluvit. Předtím, než šel navštívit svého pěstouna, se pomodlil, aby odolal pokušení. Měl v úmyslu vyhnout se jakémukoliv kontaktu s Evelyn. Jejímu otci slíbil, že odejde. Avšak sotva ho Evelyn vzala za ruku, na všechno zapomněl a nechal se od ní vodit jako štěně na vodítku.

Teď seděl vedle ní na kamenném sedátku pod jilmem, zatímco Evelyn zkoumala svou novou hračku. Sam si najednou uvědomil, jak moc se mu stýskalo po domově, jehož je Evelyn nedílnou součástí.

Evelyn obrátila dalekohled k nejbližšímu stromu. „Je na něm hnízdo se třemi ptáčky. Ach Same, to je úžasné.“

A skutečně. Také Sam žasl nad Evelyninou upřímnou radostí i nad jejím šťastným úsměvem, doprovázeným typickým dolíčkem ve tváři. Vždycky ji dokázaly nadchnout docela obyčejné věci, jako bylo třeba hnízdo s ptáčky. Evelyn byla zkrátka ztělesněním radosti a balzámem na znavenou duši.

„Můžeš otočit tímhle kolečkem a lépe zaostřit,“ poučil Sam Evelyn. Pro větší názornost jí vzal za ruku a navedl jí prsty na správné místo. Jako vždy jím projelo silné vzrušení, sotva se jí dotkl. Napadlo ho, jestli Evelyn cítí totéž. Pokud ano, dokázala

se přetvařovat stejně dobře jako on, protože na sobě nedala nic znát.

„Ach, to je ještě lepší,“ vydechla Evelyn. „Vidím teď každé peříčko.“ Odvrátila pohled od ptáčat a škádlivě se na Sama usmála. „Dokázala jsem z vašich prázdných kapes vytěžit to nejlepší, pane.“

„Prosím?“

„Kdybys vylovil tabatěrku, dalo by mi zabrat, než bych se naučila šňupat. Zato dalekohled je věc přesně podle mého gusta.“

„To jsi tak snadno prokoukla, že jsem ti nic nepřinesl?“ otázal se Sam s povzdechem.

„Zděšení v tvém obličejí bylo zcela nefalšované,“ připustila Evelyn, rázným pohybem složila lesklou trubičku a uložila ji zpátky do krabičky. „Nemysli si ale, že mě obalamutíš nějakým náhrdelníkem a dostaneš dalekohled zpátky. Teď je můj a už ti ho nevrátím.“

„To bych ani nečekal,“ odvětil Sam s úsměvem. Zavládlo mezi nimi důvěrné ticho, ve kterém se Sam cítil blaženě. Mezi ním a Evelyn se nic nezměnilo ani za dlouhých šest let, kdy procestoval půl světa a oba dospěli. Evelyn byla i nadále jeho spřízněnou duší. Alespoň si mohl říkat, že k ní cítí také něco jiného než jen tělesnou touhu.

„Vyprávěj mi o svých cestách,“ přerušila Evelyn ticho.

„Zažil jsem toho tolik, že bych ti to nestačil všechno vylíčit,“ zasnul se Sam. Byl však v pokušení alespoň se o to pokusit, když Evelyn projevila o jeho dobrodružství zájem. „Viděl jsem ptáky a rostliny, které se vůbec nepodobají těm, jaké máme v Anglii. A oceán, ať už divoký nebo hladký jako zrcadlo, nebo obloha před bouří, když široko daleko není na dohled země? To se dá snad nejlépe popsat slovem

majestátní. Kam až oko dohlédne, se rozprostírá jenom moře a nebe a loď uprostřed toho všeho působí jako bezvýznamná tečka.“

„To bych moc ráda někdy viděla,“ prohlásila Evelyn toužebně a zasnila se.

Sam si ji představil, jak leží vedle něho na palubě a dívá se na hvězdy. Potom tu představu raději zahnal. „Ano, některé chvíle byly nádherné, ale nepřál bych ti zažít to ostatní. Válečná loď není nic pro ženy.“

„Opravdu byl život na moři tak krutý?“

„Během bitvy jsem měl pokaždé plné ruce práce,“ přiznal Sam vyhýbavě, protože se mu nechtělo líčit hrůzné scény.

„Ale pomohl jsi mnoha lidem,“ namítla Evelyn a tvář se jí rozzářila, jako by se dívala na hrdinu. Sam přitom pouze dělal svou práci. „A to sis přece vždycy přál. Určitě ti to přinášelo velké uspokojení.“

„To je pravda,“ souhlasil Sam. Připadal si na lodi užitečný. A byla pro něj úleva, že po tolika pochybnostech konečně našel místo, kam podle všeho patřil.

„Pokud jsi byl na moři šťastný ty, rozhodně bych to také chtěla zažít,“ prohlásila Evelyn neústupně.

„To bys tedy rozhodně nechtěla!“ Sam nechtěl ani pomyslet, že by se mohla ocitnout uprostřed té krvavé lázně a všudypřítomné smrti. Také ho napadlo, že vidět ho bezradného tváří v tvář poraněním a nemocem, na které není lék, nejspíš by ho Evelyn přestala obdivovat.

„To jsi vážně tak zapomnětlivý?“ otázala se Evelyn ublíženě. „Nebyla jsem to snad já, kdo tě povzbuzoval, aby ses věnoval studiu medicíny? Sledovala jsem tě, jak se staráš o každé zraněné zvíře, které jsi našel, a zkoumáš jeho potíže. Přísahám, že jsi tenkrát skoro nejedl, spíš jsi zkoumal anatomii kotlet.“

„Díky tomu, co jsem se naučil na lodi, bych se dost dobře mohl stát řezníkem,“ povzdechl si Sam. „Ale pracovat s lidmi je přece jenom něco jiného.“ Třebaže to často byla pěkná řezničina.

„V Edinburghu ses přece učil anatomii člověka,“ poznamenala Evelyn. „Při pitvách.“

Sam potlačil úsměv a přikývl. Evelyn byla kurážná jako vždycky a navzdory uhlaženému vzhledu zůstala také stejně prostořeká.

„Určitě jsi dělal také spoustu jiných věcí,“ poznamenala významně.

„Byl jsem jenom pozorovatel,“ opravil ji Sam. „Až když jsem dokončil školu, mohl jsem své znalosti uplatnit v praxi. Teď uvažuji, že se do Skotska vrátím,“ nadhodil, aby sobě i Evelyn připomněl, že nemůže zůstat. „Pořád mám na univerzitě spoustu přátel. Možná bych tam mohl přednášet.“

„Je to moc daleko,“ zavrtěla hlavou Evelyn.

Právě proto Sama Skotsko napadlo. Evelyn se ho už zase držela za rukáv, jako by se ho nechtěla nikdy pustit. Sama napadlo, že se z jejího sevření vyprostí, jenomže to by se musel opět dotknout její ruky, a tak ji raději nechal být. „Máš před sebou nový život a budeš tak zaneprázdňená, že se mnou nebudeš chtít ztrácet čas. Určitě si na mě ani nevzpomeneš.“

„Dobře víš, že to není pravda. Nepsala jsem ti snad dost často během těch dlouhých let? Skoro každý týden, ale tys mi nikdy neodepsal.“ Evelyn ztišila hlas a Sam v něm slyšel bolest, kterou jí způsobil.

„Patrně proto, že jsem tvé dopisy nedostal,“ prohodil, jako by to pro něj nic neznamenal. „Na moři je to s poštou těžké.“ Ve skutečnosti však Sam dostal dopisů spoustu. A pečlivě si je schovával. Za dlouhá léta, kdy se nevidali, se z úhledného štůsku dopisů

převázaných stužkou stala úctyhodná hromádka, která naplnila menší truhličku. Sam by je přesto dokázal všechny přeříkat z paměti.

„Na univerzitě ses na nic takového vymlouvat nemohl,“ připomněla mu Evelyn. „Tam jsem ti psala taky. Ale ty jsi neodpovídal ani tenkrát. Spíš se mi zdálo, že jsi na mě zapomněl.“

„To nikdy,“ vyhrkl Sam. Alespoň tohle byla pravda.

„Nedovolím, aby se něco takového stalo znovu,“ nechala se slyšet Evelyn. „Edinburgh je moc daleko. Musíš se usadit někde blízko. A když už musíš učit, uč mě.“

Sam se zasmál, aby zamaskoval své překvapení. Z mnoha důvodů nemohl Evelyn vyhovět. Ne že by se nechtěl podělit o vědomosti, ale něco takového by si nedovolil. Neměl před sebou zvědavou holčičku, ale dospělou ženu.

Rozebírat intimní detaily týkající se lidského těla by bylo obtížné s kteroukoli ženou, avšak s Evelyn by to považoval za zcela nemožné.

A kdyby se skutečně vdala, pohybovali by se v natolik odlišných kruzích, že by si sotva čas od času vyměnili pár běžných frází. Vedle vévody by Sam byl sotva víc než kdejaký obchodník.

„Vždyť víš, že se to nesluší,“ vypravil ze sebe Sam konečně. „Tvůj otec by to nedovolil. A tvůj manžel také ne.“ Bylo třeba si uvědomit, že mezi nimi brzy bude stát ještě další muž.

A nejen to.

Sam se už zase zapomínal – a vytrácel se mu z paměti i důvod, proč se musí od Evelyn držet dál. Přátelství mezi nimi nebylo o nic přijatelnější než milostný vztah. Sam strávil dlouhá léta daleko od ní, poznal jiné ženy a modlil se, aby se mu vrátil zdravý rozum.

Avšak jeho city k Evelyn nedokázalo nic otupit. Toužil po ní s nezmenšenou intenzitou a vnímal téměř hmatatelnou potřebu vrhnout se k ní, obejmout ji a pevně držet v náruči, dokud se svět zase nepřestane kymáčet. Věděl, že jestli se vdá, nic se pro něj nezmění. Pořád ji bude chtít. Jenom na seznamu jeho už tak dost odpudivých hříchů přibude smilstvo.

Pohládl Evelyn po ruce způsobem vyjadřujícím čistě bratrskou náklonnost. „Ba ne, Evelyn. Nemůžu ti dovolit spřádat divoké plány, tak jak jsi to dělávala, když jsme byli děti. Musím se vrátit ke svému způsobu života a ty k svému.“

„V Londýně se ale, doufám, nějakou dobu zdržíš. Nebo snad ne?“ naléhala Evelyn a vzhlédla k němu pomněnkově modrýma očima, plnýma ochabující naděje.

„Původně jsem to neměl v úmyslu.“ Sam měl zlost, že nedokázal promluvit rozhodnějším tónem. Takhle jeho slova vyzněla, jako by se chtěl nechat přemlouvat.

„Musíš zůstat na zasnubní ples. A taky na svatební obřad.“

„Nevím, jestli to půjde,“ povzdechl si Sam. Obě události by pro něj představovaly prvotřídní muka.

Evelyn ho vzala za ruku a pevně mu ji sevřela. „Já tě nikam nepustím. I kdybych tě tu měla udržet násilím.“ Mohla vědět, že na něco takového nemá sílu. Ale když byli mladší, kolikrát si na Sama dovolila, popadla ho a zcela nedívčím způsobem se ho snažila dostat na lopatky.

Představa, že by se o něco takového mohla znovu pokusit, rozezněla Samovi v hlavě poplašné zvonění.

„No dobře,“ odvětil Sam s povzdechem, snad jen proto, aby mu pustila ruku. „Nejspíš ale odjedu brzy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nejtěžší hřích.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.